

Το Δίλημμα του Ιππότη Μια φορά κι έναν παλιό καιρό, σε μια πολύ μακρινή χώρα, ζούσε ένας ιππότης που περνιόταν για καλός, ευγενικός και στοργικός. Έκανε όλα αυτά που κάνουν οι καλοί, ευγενικοί και στοργικοί ιππότες. Πολεμούσε εχθρούς που ήταν κακοί, τρισάθλιοι, μοχθηροί. Σκότωνε δράκοντες κι έσωζε χαρίεσσες δεσποσύνες. Όταν οι δουλειές δεν πήγαιναν και τόσο καλά, ο ιππότης είχε το ενοχλητικό συνήθειο να σώζει δεσποσύνες ακόμα κι αν αυτές δεν ήθελαν να σωθούν, κι ενώ πολλές κυράδες του χρωστούσαν ευγνωμοσύνη, άλλες τόσες ήταν έξαλλες μαζί του. Αυτό, ο ιππότης μας το δεχόταν στωικά. Σ' αυτή τη ζωή, στο κάτω κάτω, δεν μπορείς να τους έχεις όλους ευχαριστημένους. Αυτός, λοιπόν, ο ιππότης ήταν ξακουστός για την πανοπλία του. Το φως που απαύγαζε η πανοπλία ήταν τόσο δυνατό, ώστε οι χωριάτες έπαιρναν όρκο πως είχαν δει τον ήλιο ν' ανατέλλει απ' το βορρά ή να βασιλεύει στην ανατολή, κάθε φορά που ο ιππότης μας κινούσε για τη μάχη. Και για τη μάχη κινούσε κάθε τρεις και λίγο ο ιππότης: με το που έσκαγε η λέξη «σταυροφορία», μια και δυο φορούσε την αστραφτερή του πανοπλία, καβαλίκευε τ' άλογο του κι έφευγε καλπάζοντας προς οποιαδήποτε κατεύθυνση. Εδώ που τα λέμε, ο ενθουσιασμός του ήταν τόσο μεγάλος, ώστε, καμιά φορά, έφευγε καλπάζοντας προς διάφορες κατευθύνσεις ταυτόχρονα και μη μου πείτε πως αυτό είναι κάτι εύκολο... Χρόνια και χρόνια αυτός ο ιππότης πάσχιζε να γίνει ο πρώτος σ' όλο το βασίλειο. Και πάντα υπήρχαν πόλεμοι να κερδηθούν, δράκοντες να σκοτωθούν, δεσποσύνες να σωθούν. Ο ιππότης είχε μια πιστή κι ανεκτική γυναίκα, την Τζούλιετ, που έγραφε όμορφα ποιήματα, δεν έλεγε κουταμάρες κι είχε αδυναμία στο κρασί. Είχε επίσης έναν μικρό, χρυσομάλλη γιο, τον Κρίστοφερ, για τον οποίο έλπιζε πως, όταν μεγάλωνε, θα γινόταν ένας θαρραλέος ιππότης. Η Τζούλιετ και ο Κρίστοφερ δεν τον έβλεπαν και πολύ τον ιππότη, επειδή, όταν δεν έδινε μάχες, δε σκότωνε δράκοντες και δεν έσωζε δεσποσύνες, ασχολούνταν με το να δοκιμάζει την πανοπλία του και να καμαρώνει τη γυαλάδα της. Με τον καιρό, ο ιππότης δέθηκε τόσο πολύ με την πανοπλία του, που άρχισε να τη φοράει και στο τραπέζι, κάποτε και στο κρεβάτι, και, σε λίγο, δεν την έβγαζε πια καθόλου. Σιγά σιγά, οι δικοί του ξέχασαν πώς ήταν χωρίς την πανοπλία. Κάπου κάπου, ο Κρίστοφερ ρωτούσε τη μητέρα του πώς ήταν ο πατέρας του. Τότε, η Τζούλιετ έπαιρνε το παιδί απ' το χέρι και το πήγαινε να του δείξει μια προσωπογραφία του ιππότη που ήταν κρεμασμένη πάνω από το τζάκι. «Να ο πατέρας σου» έλεγε κι αναστέναζε. Ένα απόγευμα, ο Κρίστοφερ, εκεί που κοιτάζε τον πίνακα, είπε στη μητέρα του! «Πώς θα 'θελα να δω τον πατέρα μου στο φυσικό του!» «Εσύ, όλα τα θέλεις!» τον αποπήρε η Τζούλιετ, που η υπομονή της είχε αρχίσει να εξαντλείται! είχε μόνο μια ζωγραφιά για να της θυμίζει το πρόσωπο του άντρα της, κι είχε κουραστεί απ' το να την ξυπνάει η κλαγγή της πανοπλίας. Συνήθως, όταν ήταν σπíti και δεν ήταν απορροφημένος με την πανοπλία του, ο ιππότης μονολογούσε για τα κατορθώματα του. Η Τζούλιετ και ο Κρίστοφερ, σπάνια κατάφερναν να του κλέψουν μια κουβέντα, κι όποτε συνέβαινε αυτό, ο ιππότης το ξέκοβε με το μαχαίρι, είτε κατεβάζοντας την προσωπίδα του κράνους του είτε πηγαίνοντας ξαφνικά για ύπνο. Μια μέρα, η Τζούλιετ αποφάσισε να του μιλήσει στα ίσια! «Έχω την εντύπωση ότι αγαπάς την πανοπλία σου πιο πολύ απ' ό,τι εμένα». «Κάνεις λάθος» της αποκρίθηκε ο ιππότης. «Αν δεν σ' αγαπούσα, θα σ' έσωζα από εκείνον το δράκοντα και θα σε σπítωνα σ' αυτό το λουσατό κάστρο, που είν' όλο πέτρα από πάνω ως κάτω. Αυτό που σ' αλήθεια αγαπούσες» είπε η Τζούλιετ, προσπαθώντας να δει τα μάτια του μέσα απ' τις τρύπες της προσωπίδας, «ήταν η ιδέα του να με σώσεις. Δε μ' αγαπούσες πραγματικά τότε, όπως δε μ' αγαπάς πραγματικά και τώρα.» «Μα τι λες τώρα; Εγώ σ' αγαπώ!» επέμεινε ο ιππότης, σφίγγοντας την άγαρμπα μέσα στην παγερή αγκαλιά της πανοπλίας του, και παραλίγο να της σπάσει τα πλευρά. «Τότε» έκανε εκείνη αποφασιστικά, «βγάλε αυτή την πανοπλία, για να δω ποιος πραγματικά είσαι!» «Δεν κάνει, να τη βγάλω» εξήγησε ο ιππότης. «Πρέπει να είμαι έτοιμος

να καβαλικέψω τ' άλογό μου και να φύγω καλπάζοντας προς οποιαδήποτε κατεύθυνση.» «Αν δεν βγάλεις αυτή την πανοπλία, παίρνω τον Κρίστοφερ, καβαλάω το δικό μου άλογο και φεύγω καλπάζοντας απ' τη ζωή σου.» Αυτό, λοιπόν, ήταν πραγματική μαχαιριά για τον ιππότη. Δεν ήθελε να φύγει η Τζούλιετ. Αγαπούσε τη γυναίκα του, το γιο του και το λουσάτο κάστρο του, αλλά αγαπούσε και την πανοπλία του, γιατί η πανοπλία του μαρτυρούσε στους άλλους ποιος ήταν: ένας καλός, ευγενικός και στοργικός ιππότης. Γιατί για την Τζούλιετ δεν ήταν τίποτα απ' αυτά τα τρία; Ο ιππότης πέρασε των παθών του τον τάραχο. Τελικά, το πήρε απόφαση: δεν άξιζε, για μια πανοπλία, να χάσει την Τζούλιετ και τον Κρίστοφερ. Χωρίς μεγάλη προθυμία, ο ιππότης πήγε να βγάλει το κράνος, αλλά αυτό δεν έλεγε να κουνήσει! Το τράβηξε πιο δυνατά: τίποτα. Σαστισμένος, προσπάθησε να σηκώσει την προσωπίδα, αλλά, αλίμονο, είχε κολλήσει κι αυτή. Την τράβηξε ξανά και ξανά, αλλά δεν κατάφερε το παραμικρό. Ο ιππότης έπιασε να βηματίζει πάνω-κάτω, σε μεγάλη αναστάτωση. Μα πώς έγινε αυτό; Και καλά το κράνος, που είχε χρόνια να το βγάλει. Η προσωπίδα, όμως; Γιατί να κολλήσει; Δεν την άνοιγε τακτικά για να τρώει και να πίνει; Μόλις εκείνο το πρωί την είχε σηκώσει για να φάει την ομελέτα του κι ένα γουρουνόπουλο... Ξαφνικά, του ήρθε μια ιδέα. Χωρίς να πει πού πήγαινε, έτρεξε στο μαγαζί του σιδερά, στην αυλή του κάστρου. Τη στιγμή που έφτασε, ο σιδεράς λύγιζε με τα χέρια του ένα πέταλο. «Σιδερά» είπε ο ιππότης, «έχω ένα πρόβλημα.» «Εσύ, άρχοντα μου, δεν έχεις πρόβλημα, είσαι πρόβλημα» σάρκασε ο σιδεράς με τη γνωστή του ευγένεια. Ο ιππότης, αν και συνήθως του άρεσαν τα πειράγματα, τον στραβοκοίταξε. «Να μου λείπουν οι εξυπνάδες σου! Έχω κολλήσει σ' αυτή την πανοπλία» μούγκρισε, κι έτσι όπως πήγε να χτυπήσει με οργή στο χώμα το ασάλινο πόδι του, το κατέβασε στο μεγάλο δάχτυλο του σιδερά. Ο σιδεράς ούρλιαξε απ' τον πόνο και, ξεχνώντας προς στιγμήν ότι ο ιππότης ήταν ο αφέντης του, τον χτύπησε δυνατά στο κράνος. Ο ιππότης δεν ένωσε παρά μια ελαφρότατη ενόχληση. Το κράνος, ούτε που κουνήθηκε. «Δώσ' του άλλη μια!» τον διέταξε ο ιππότης, που δεν είχε καταλάβει πως ο σιδεράς τον χτύπησε από θυμό. «Ευχαρίστως» είπε ο σιδεράς, κραδαινοντας εκδικητικά ένα σφυρί και κατεβάζοντας το κάθετα στο κράνος του ιππότη. Το χτύπημα δεν έκανε ούτε μία λακκούβα. Ο ιππότης ήταν σε απόγνωση. Ο σιδεράς ήταν μακράν ο πιο δυνατός άντρας στο βασίλειο. Αν δεν μπορούσε αυτός να βγάλει τον ιππότη από την πανοπλία του, τότε ποιος; Ο σιδεράς, που δεν ήταν κακός άνθρωπος (εκτός όταν του έλιωνες το μεγάλο δάχτυλο), συναισθάνθηκε τον πανικό του ιππότη και πήρε να τον συμπονάει. «Έχεις μπλέξει άσχημα, Ιππότη, αλλά μην το βάζεις κάτω. Ξαναέλα αύριο, να 'μαι ξεκούραστος. Σήμερα ξεμεσιάστηκα στη δουλειά.» Το ίδιο βράδυ, η ατμόσφαιρα στο τραπέζι δεν ήταν κι απ' τις πιο ευχάριστες. Η Τζούλιετ είχε κουραστεί απ' το να του λιώνει τις μπουκιές και να τις σπρώχνει μέσα από τις τρύπες της προσωπίδας του. Και τότε ο ιππότης διηγήθηκε στην Τζούλιετ τις αποτυχημένες προσπάθειες του σιδερά να σπάσει την πανοπλία. «Δε σε πιστεύω, παλιοτενεκέ!» ούρλιαξε η Τζούλιετ, εκσφενδονίζοντας πάνω στο κράνος του ένα ολόκληρο πιτσούνι σιφάδο. Ο ιππότης δεν ένωσε τίποτα. Μόνο όταν το λίπος άρχισε να στάζει μπρος απ την προσωπίδα του, τότε μόνο συνειδητοποίησε ότι είχε χτυπηθεί στο κεφάλι. Ούτε και τη σφυριά του σιδερά στο κεφάλι την είχε καταλάβει. Εκείνη τη στιγμή, αναλογίστηκε πως, τόνον καιρό, η πανοπλία του τον εμπόδιζε απ' το να αισθάνεται διάφορα πράγματα, και πως τη φορούσε τόνον πολύ καιρό, που είχε ξεχάσει πως ήταν τα πράγματα χωρίς αυτήν. Ο ιππότης στενοχωρήθηκε που η Τζούλιετ δεν τον είχε πιστέψει! γιατί αυτός κι ο σιδεράς είχαν πράγματι προσπαθήσει, και συνέχισαν να το παλεύουν για πολλές ακόμα μέρες, χωρίς επιτυχία. Κάθε μέρα, ο ιππότης γινόταν όλο και πιο απελπισμένος, και η Τζούλιετ, όλο και πιο ψυχρή. Τελικά, ο ιππότης αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι οι προσπάθειες του σιδερά είχαν πάει όλες στο βρόντο. «Ο πιο δυνατός άντρας στο βασίλειο! Εμένα μου λες;» φώναξε ο ιππότης μέσα στην απόγνωση του. «Εσύ

δεν μπορείς ν' ανοίξεις ούτε αυτό το παλιοσίδερο!» Όταν ο ιππότης γύρισε στο σπίτι, η Τζούλιετ τον υποδέχτηκε με στριγκλιές: «Ο γιος σου δεν έχει πατέρα, αλλά μια ζωγραφιά, κι εγώ κουράστηκα να μιλάω σε μια κλειστή προσωπίδα. Ανάθεμα με αν σου ξανασπρώξω φαί μέσα απ' αυτές τις τρύπες. Αυτό ήταν και το τελευταίο σου λιωμένο παιδάκι!»